

Anička jede na prázdniny k babičce

Anička žila v Praze a původně měla strávit celé letní prázdniny u babičky na vesnici. Moc se těšila. Ona totiž jeden rok u babičky bydlela a chodila do místní školy, takže tam měla spoustu kamarádů.

Jenže nakonec se všechno seběhlo trochu jinak a 2. července Anička odjela s kamarádkami z Prahy – Ditou, Juljou a Katkou – do jižních Čech. Pádlovaly na řece v kánoích, měly se skvěle a navíc se Anička naučila trochu hrát na kytaru! Uměla zahrát krásnou písničku, která se jmenovala Dům U Vycházejícího slunce.

Ale čas pádil, vodácká plavba skončila a teď rádio

v kuchyni hlásilo, že je 14. července. Anička se v pokojíčku opravdu chystala k babičce.

Nemohla se dočkat, jak hořela zvědavostí. Co je ve vesnici asi nového? A co její kamarádky Irena s Olinou? O loňských prázdninách se chodily koupat k tůňce a o letošních Velikonocích jezdily na kole na skalnatou pevnost. A jak se má trochu nesmělá Eliška? S tou si Anička ráda povídala na zahradní houpačce. Jestlipak babička koupila Aničce slunečník, jaký má Eliška? Právě na houpačce se holčičky domluvily, že budou chodit se slunečníky spolu.

A co ti ostatní? Třeba Irenin bratr Pepan. Ten jednou Aničku zachránil před zlým kohoutem a uměl všechno spravit. A co bláznivý Parašín? On se vlastně jmenoval Zdeněk, ale nikdo mu neřekl jinak než jeho příjmením. S Parašínem byla vždycky legrace. Zrovna o Velikonocích poslal Aničce do kuchyně papírovou vlašťovku. A potom chtěl vycvičit babiččiny slepice a jednu černou pojmenoval Černoška.

A copak asi dělá paní Preclíková? Je ještě smutná, když na jaře umřel hodný pan Preclík? Chová sama včely? Dostane i od ní Anička sklenici medu?

Tolik otázek, nedočkavosti a těšení! Anička si radostně poskočila. Vždyť si poveze i svou nejmilovanější loutku – baletku Lili. Na řeku ji nebrala, aby se Lili náhodou neutopila. Zato u babičky ji může všude nosit sebou. A sotva Anička sundala loutku z poličky, hned si vzpomněla na nejlepšího kamaráda Tarka. On, Anička a Dita měli loutkové divadlo a už odehráli první úspěšné představení. Konalo se v pražském domě s věžičkou a viděli ho i kamarádi z vesnice. A potom...

Potom si Anička s Tarkem dali nahoře ve věžičce první pus! Ach, to bude taková nádhera, až za mnou Tarek přijede k babičce, zasnila se Anička. Slíbil to!

Ovšem to nejlepší přijde teprve na konci prázdnin. 24. srpna Anička oslaví narozeniny. 24. srpna jí bude devět let. Devět let! Žádná kulatá osmička s dvěma bříšky. Jedno bříško s tenkou nožičkou. A za další rok si poprvé napíše dvě čísla. Dlouhou tenkou jedničku a prázdnou nulu. Jé, já budu stará, skoro se zhrozila Anička. Ale pak se uklidnila, protože zatím si může psát osmičku.

Myšlenka na psaní jí však připomněla, že si musí přibalit i tajný deník. Byl to tlustý sešit v tvrdých modrých deskách. Anička ho před dvěma roky dostala právě od babičky. Tenkrát babička řekla, ať si do něj píše všechno, co prožije, a pečlivě si deník schová. Protože až jednou vyroste a bude si v něm číst, třeba se jí připomene něco, co dávno zapomněla.

Anička otevřela zásuvku psacího stolu a opatrně deník vyndala. Ale když ho rozevřela na poslední popsané stránce, překvapeně zjistila, že zbývá jen několik prázdných listů. Napočítala jich osm. Přesně tolik, kolik Aničce dosud bylo let. Osm listů snad postačí na prázdninové zápisky. A přece Aničce najednou přišlo líto, že se s deníkem brzy rozloučí.

Proto plná očekávání i trošku smutně vzala do ruky propisovačku a napsala tyto řádky:

14. července

Dneska jedeme s Lili
na prázdniny k babičce.
Moc se obě těšíme. Kéž je mi
navždy osm a tenhle deník
nikdy neskončí! No jo, já
vím, že to nejde. Dám si
záležet, aby poslední stránky
byly nejhezčí! A teď ještě
napíšu, co si k narozeninám
nejvíc přeju. Já bych hrozně
chtěla kytaru!

Navečer se Anička rozloučila s maminkou a bratříčkem Štěpánkem. Pak s tatínkem sešli k autu. Anička se usadila s Lili na zadní sedačce a tatínek nastartoval. Jak

ten čas letí, mihlo se Aničce hlavou. Odpoledne jsem si balila a teď už vyjíždíme! Vzápětí si ale pomyslela: Jen ať letí, a já jsem co nejdřív u babičky.

Za necelou hodinu dorazili do vesnice.

